

Arrest

nr. 97 285 van 18 februari 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 4 oktober 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 4 september 2012 tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 10 oktober 2012 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 januari 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 februari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. LOOS, die loco advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 5 december 2006 een asielaanvraag in, waarbij hij verklaarde dezelfde dag het Rijk te zijn binnengekomen.

1.2. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken nam op 19 januari 2007 ten aanzien van verzoeker de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een dingend beroep in bij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal).

1.3. Op 8 maart 2007 nam de commissaris-generaal de beslissing dat verder onderzoek noodzakelijk was.

1.4. De commissaris-generaal nam op 10 mei 2007 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.5. Bij arrest nr. 1661 van 11 september 2007 weigerde ook de Raad verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.6. Verzoeker diende op 28 februari 2012 een tweede asielaanvraag in.

1.7. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 1 maart 2012 de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad.

1.8. De Raad verwierp bij arrest nr. 82 941 van 13 juni 2012 het beroep dat verzoeker instelde tegen de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag van 1 maart 2012. Verzoeker stelde tegen dit arrest een cassatieberoep in bij de Raad van State.

1.9. Bij beschikking nr. 8844 van 27 juli 2012 verklaarde de Raad van State het cassatieberoep dat werd ingesteld tegen het arrest nr. 82 941 van de Raad niet-toelaatbaar.

1.10. Verzoeker diende op 24 augustus 2012 een derde asielaanvraag in

1.11. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 4 september 2012 de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag. Deze beslissing, die verzoeker dezelfde dag werd ter kennis gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

*Overwegende dat
de persoon die verklaart te heten [J. E. S. H.]
[...]
en van nationaliteit te zijn : Egypte
die een asielaanvraag heeft ingediend op 24.08.2012*

Overwegende dat betrokkene op 05.12.2006 een eerste asielaanvraag indiende; door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen (CGVS) op 15.05.2007 een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming' werd genomen; betrokkene tegen deze beslissing beroep aantekende bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) de RVV op 11.09.2007 een arrest velde waarbij de beslissing van het CGVS werd bevestigd; betrokkene op 28.02.2012 een tweede asielaanvraag indiende die op 01.03.2012 door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) werd afgesloten met een beslissing 'weigering van in overwegingname van een asielaanvraag'; betrokkene op 24.08.2012 een derde asielaanvraag indiende; betrokkene een gelegaliseerde kopie (+ vertaling) aanbrengt van een proces-verbaal (nr. 18279/112) van 27.10.2011 waarbij zijn broer aangifte doet van een aanval op zijn persoon; betrokkene niet kan hardmaken dat hij dit document niet tijdens zijn vorige asielaanvraag kon aanbrengen; betrokkene een verklaring (+vertaling) aanbrengt van Salafistische groepering ivm met de verdwijning van o.a. zijn ex-vriendin [H.]; betrokkene zelf verklaart dat hij dit document reeds tijdens zijn vorige asielaanvraag heeft voorgelegd; betrokkene twee foto's aanbrengt van zijn broer; deze foto's enkel een persoon tonen met zijn been in het gips; deze foto's geen informatie bevatten over de oorzaak van deze verwondingen of de identiteit van de persoon op de foto's; betrokkene een begeleidend schrijven van zijn advocaat aanbrengt; deze brief een gesolliciteerd karakter vertoon[t]; dit document bovendien is opgesteld door een partij wiens taak erin bestaat de persoonlijke belangen van zijn cliënt te behartigen; betrokkene zich nog steeds beroept op de asielmotieven die hij tijdens zijn vorige asielprocedures heeft aangehaald; betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen elementen heeft aangebracht die de conclusies van de Belgische asielinstanties

betreffende zijn vorige asielprocedures kan weerleggen; betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

De onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven, inderdaad, aangezien betrokkene al op 19.01.2007, 19.10.2007 en 01.03.2012 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend kreeg, maar hieraan geen gevolg gaf, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 7 (zeven) dagen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemd het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht en van het redelijkheidsbeginsel.

Hij verstrekt volgende toelichting:

"Artikel 51/8, eerste lid Vreemdelingenwet [...] begrenst de bevoegdheden van dienst Vreemdelingenzaken tot het nagaan van het nieuwe karakter van de door de asielzoeker naar voor gebrachte elementen.

[...]

Het komt de dienst Vreemdelingenzaken met andere woorden niet toe een onderzoek te voeren naar de geloofwaardigheid van deze elementen. De dienst Vreemdelingenzaken is louter bevoegd om na te gaan of het al dan niet om nieuwe elementen gaat.

Voor een correcte interpretatie van de toepassing van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet kan verwezen worden naar het principe-arrest van de Raad van State van 27 november 2002. De Raad van State pleitte voor een ruime interpretatie van het begrip 'nieuwe gegevens'. In casu werd een nieuw bewijs van een eerder voorgelegd relaas in eerste instantie niet aanvaard door DVZ als een 'nieuw gegeven'. De Raad van State echter stelde dat een nieuw bewijs van een vroegere situatie wel degelijk een 'nieuw gegeven' kan uitmaken. Professor Vanheule komt in zijn noot bij het arrest tot de conclusie dat uit het arrest volgt dat nieuwe gegevens beperkt zijn tot: "(1) nieuw bekomen bewijzen van eerder aangehaalde feiten die voorheen niet in de beraadslaging van de DVZ, het CGVS of de VBV zijn betrokken; (2) nieuw bekomen bewijzen van eerder nooit aangehaalde feiten; en (3) nieuwe feiten en gebeurtenissen die zich na de eerste erkenningsprocedure hebben voorgedaan" (stukken 3 en 4 als bijlage).

In casu gaat het om nieuw bekomen bewijzen van eerder aangehaalde feiten. Het proces-verbaal attesteert dezelfde aanval op zijn broer waar de medische attesten in verzoekers vorige asielaanvraag betrekking op hadden. Het proces-verbaal attesteert niet enkel dat verzoekers broer werd aangevallen maar geeft ook inhoudelijk de redenen van deze aanval aan en het persoonlijke verband tussen die aanval en verzoeker. De vijf aanvallers waren immers op zoek naar verzoeker en zijn voormalige verloofde omdat zij meenden dat verzoeker, als Koptische christen, haar, een vroegere moslima,

bekeerd had. De verwerende partij had bij de vorige asielaanvraag geweigerd deze in overweging te nemen onder andere omdat de vermelde medische attesten het persoonlijk karakter van verzoekers vrees niet konden aantonen. Het proces-verbaal toont het persoonlijke karakter van verzoekers vrees natuurlijk wel goed aan.

Verwerende partij stelt dat gezien dit PV van 27 oktober 2011 dateert verzoeker dit bij zijn vorige asielaanvraag had dienen neer te leggen. Verzoeker kon deze nieuwe elementen nog niet bij zijn vorige asielaanvraag neer leggen. Verzoeker kon het proces-verbaal niet eerder bekomen. Zijn broer moest het aangevoerde proces-verbaal bij de politie in Caïro gaan halen. Verzoekers broer werkt in Jordanië, zoals zoveel andere Egyptenaren. Verzoekers broer was door de aanval op zijn persoon een hele tijd werkonbekwaam. Hij heeft een tweetal maand in het gips doorgebracht en een tijdje in het ziekenhuis. De werkgever van verzoekers broer had om die redenen een bewijs nodig om zijn afwezigheid te verklaren. Verzoeker heeft lang moeten aandringen bij zijn broer om het proces-verbaal te pakken te krijgen. De werkgever gaf het ook niet meteen terug, maar vanaf dat verzoekers broer het PV terug had gekregen heeft hij het opgestuurd naar verzoeker.

De lijst van een Salafistische groep waarin verzoeker en zijn voormalige verloofde worden genoemd dient als element in samenhang bekeken te worden met het proces-verbaal en de fotografische elementen die de aanval op verzoekers broer bewijzen. Op die manier dient deze lijst als nieuw element gekwalificeerd te worden. Feiten staan nooit op zich. Het inhoudelijk karakter van feiten, en dus ook in het licht van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet, is immers afhankelijk van hun (veranderlijke!) context. De nieuwheid van een element verandert dus naargelang de nieuwheid van de feiten waarmee ze in samenhang worden ingeroepen. Bij de vorige asielaanvraag werd er door verwerende partij voorbij gegaan aan het feit dat verzoeker en zijn verloofde vermeld staan in de aangebrachte lijst van een Salafistische groep. Bij zijn huidige asielaanvraag brengt verzoeker een proces-verbaal van zijn broer aan dat aantoonst dat zijn belagers op zoek waren naar verzoeker en zijn toenmalige verloofde. Deze aangebrachte elementen ondersteunen elkaar en dienen dan ook in relatie tot elkaar beoordeeld te worden op hun nieuwe karakter. Verwerende partij heeft dit verzuimd te doen. Dit is niet enkel onredelijk en onzorgvuldig, het gaat ook om een motief dat de bestreden beslissing niet kan schragen.

De dienst Vreemdelingenzaken is onzorgvuldig te werk gegaan bij het nemen van de bestreden beslissing. Verzoekers asielaanvraag had overgemaakt moeten worden aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor een grondig onderzoek. Nu wordt het risico genomen dat iemand teruggestuurd wordt naar een land waar zijn leven in gevaar is.

Uit het voorgaande blijkt duidelijk dat de dienst Vreemdelingenzaken dus art. 51/8 Vreemdelingenwet geschonden heeft door de door verzoeker ingeroepen elementen niet in relatie tot elkaar te onderzoeken en door te stellen dat het proces-verbaal van 27 oktober 2011 geen nieuw element is omdat het eerder had kunnen ingeroepen worden. Verzoeker bracht voldoende nieuwe elementen naar voren om opnieuw recht te hebben op een behoorlijke behandeling van zijn asielaanvraag door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen."

2.2. Verweerder repliceert als volgt:

"[...]"

De verwerende partij merkt op [dat] er geenszins geoordeeld werd over de al dan niet geloofwaardigheid van de elementen, in tegenstelling tot wat verzoeker beweert.

Verder lijkt verzoeker te suggereren dat de verwerende partij verder diende te kijken naar de inhoud van de door hem bijgebrachte stukken, wat de bevoegdheid van de verwerende partij te buiten gaat, [...].

Uit het administratieve dossier blijkt dat verzoeker volgende documenten heeft voorgelegd bij zijn derde asielaanvraag:

- Gelegaliseerde kopie met vertaling van een proces verbaal van 27 oktober 2011 waarbij zijn broer aangifte doet van een aanval op zijn persoon
- Een verklaring met vertaling van een Salafistische groep i.v.m. de verdwijning van onder andere zijn ex-vriendin [H.]
- Twee foto's van zijn broer met gipsverband aan zijn been
- Een begeleidend schrijven van zijn advocaat

Waar verzoeker meent dat het proces-verbaal een bewijs vormt van een door hem voordien verklaard feit, heeft de verwerende partij de eer te verwijzen naar arrest nr. 51.761 d.d. 29 november 2010 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat luidt als volgt:

"(...) Waar verzoekster erop duidt dat zij verwijst naar recente documenten, dat deze documenten haar per post werden opgestuurd en dat zij deze brief slechts heeft ontvangen nadat haar eerste asielaanvraag werd afgesloten, wijst de Raad er op dat door louter voor te houden dat men niet eerder over een document kon beschikken, niet aangetoond wordt dat dit document betrekking heeft op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de afwijzing van een eerdere asielaanvraag (RvS 13 april 2005, nr. 143.020) (...)"

In dit arrest wordt benadrukt dat de door verzoekende partij bijgebrachte elementen betrekking dienen te hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de afwijzing van een eerdere asielaanvraag. Het arrest van de Raad van State, dat geciteerd werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, is daarenboven recenter als datgene dat geciteerd wordt door verzoeker.

Ook kan verwezen worden naar het arrest nr. 79.272 d.d. 16 april 2012 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarin het volgende wordt gesteld:

"(...) Nadruk dient te worden gelegd op het feit dat deze nieuwe gegevens betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen (RvS 13 april 2005, nr. 143.020; RvS 13 april 2005, nr. 143.021). Het begrip "nieuwe gegevens" heeft bijgevolg niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610). (...)"

Daarenboven merkt de verwerende partij op dat verzoeker bij zijn derde asielaanvraag zelf verklaarde de documenten van zijn broer ontvangen te hebben in februari 2012. Zijn tweede asielaanvraag werd ingediend op 28 februari 2012, waardoor verwerende partij niet inziet waarom hij die documenten niet eerder heeft voorgelegd. Ook verzoeker slaagt er niet in hieromtrent een duidelijk verklaring te geven.

Verder betwist verzoeker de vaststelling niet volgens de welke de foto's, het schrijven van zijn raadsman en de verklaring niet beschouwd kunnen worden als nieuwe gegevens. Waar verzoeker de verwerende partij enkel verwijt de gegevens niet samen te hebben gelezen, kan de verwerende partij stellen dat dit betoog geenszins volstaat om een schending aan te tonen van de door verzoeker opgeworpen beginselen van behoorlijk bestuur. Immers, uit een lezing van de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat met alle elementen rekening werd gehouden en dat zij allen beoordeeld werden in het licht van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet. Ook van dit laatst vernoemde artikel maakt verzoeker geen schending aannemelijk."

2.3.1. De door verzoeker aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht dient in voorliggende zaak te worden onderzocht in het raam van de toepassing van artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Voormeld wetsartikel luidt als volgt:

"De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen".

Uit deze bepaling kan worden afgeleid dat de gegevens die worden aangebracht in het kader van een meervoudige asielaanvraag:

- nieuw moeten zijn, i.e niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerste asielaanvraag,

- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen,

- relevant moeten zijn, i.e. ernstige aanwijzingen moeten bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming, zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker voert aan dat het verweerder niet toekomt om de geloofwaardigheid van de door hem aangebrachte gegevens te beoordelen en stelt dat verweerder slechts bevoegd is om na te gaan of er al dan niet nieuwe elementen werden aangebracht. Hij toont met deze toelichting en zijn theoretische beschouwingen inzake een arrest van de Raad van State dat werd gevelde in een zaak waarin de feitelijke omstandigheden niet vergelijkbaar zijn met deze in voorliggende zaak evenwel niet dat verweerder de bevoegdheden waarover hij krachtens artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet beschikt in casu heeft overschreden.

Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verzoeker bij zijn eerste asielaanvraag verklaarde in Egypte problemen te hebben met een islamitische groepering ingevolge zijn relatie met een christelijke vrouw. De commissaris-generaal oordeelde, na een onderzoek ten gronde, dat verzoeker niet in aanmerking kwam voor de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Ook de Raad kwam in zijn arrest nr. 1661 van 11 september 2007 tot deze conclusie. De tweede asielaanvraag van verzoeker, waarbij hij opnieuw naar voormelde problematiek verwees en hij een aantal aanvullende overtuigingsstukken neerlegde, werd door verweerder niet in overweging genomen. Het door verzoeker tegen de beslissing tot niet in overwegingname van de tweede asielaanvraag ingestelde beroep werd door de Raad bij arrest nr. 82 941 van 13 juni 2012 verworpen en het door verzoeker tegen dit arrest ingestelde cassatieberoep werd niet-toelaatbaar verklaard. Bij zijn derde asielaanvraag verwees verzoeker andermaal naar de problemen die hij nog steeds beweert te hebben ingevolge zijn relatie met zijn vroegere vriendin, een vrouw die zich tot het christendom zou hebben bekeerd. Ter onderbouwing van zijn relaas bracht hij een proces-verbaal van 27 oktober 2011, een verklaring van een salafistische groepering, twee foto's en een schrijven van zijn Belgische advocaat aan.

De Raad benadrukt dat, gelet op de verklaringen die verzoeker aflegde bij zijn eerste asielaanvraag en daar verzoeker bij zijn derde asielaanvraag wederom verwees naar het feit dat hij wordt gezocht door een salafistische groepering omwille van zijn relatie met een vrouw die zich tot het christendom zou hebben bekeerd, het niet kennelijk onredelijk is om te stellen dat *“betrokkene zich nog steeds beroept op de asielmotieven die hij tijdens zijn vorige asielprocedures heeft aangehaald”*. Verzoeker zet nog uiteen dat hij bepaalde overtuigingsstukken die hij bij zijn derde asielaanvraag neerlegde pas met enige vertraging kon bemachtigen, dat de onderlinge samenhang tussen de door hem aangebrachte stukken niet uit het oog mag worden verloren, dat bij de behandeling van zijn tweede asielaanvraag werd voorbijgegaan aan het feit dat zijn naam en die van zijn verloofde staan vermeld op een document van een salafistische groepering en dat blijkt dat hij nog steeds gezocht wordt door deze groepering die het geweld niet schuwt, maar hij weerlegt hiermee de vaststelling niet dat hij zijn oude asielmotieven herneemt en maakt niet aannemelijk dat verweerders stelling dat hij *“geen elementen heeft aangebracht die de conclusies van de Belgische asielinstanties betreffende zijn vorige asielprocedures kan weerleggen”* incorrect of kennelijk onredelijk is. De Raad wijst er ook op dat de Raad van State in zijn beschikking nr. 8844 van 27 juli 2012 reeds aangaf dat *“de gemachtigde van de van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding bij de beoordeling van de als nieuw aangevoerde gegevens ook kan nagaan of de aangevoerde gegevens “nieuw” zijn in de zin dat zij van aard zijn om tot een andere beslissing te kunnen komen dan de weigering van een eerdere asielaanvraag.”* Uit de rechtspraak van de Raad van State blijkt tevens dat stukken die er enkel op gericht zijn de al bij de eerste asielaanvraag ingeroepen feiten en situaties te staven of de weigeringsmotieven van de vorige asielaanvraag te weerleggen geen nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet bevatten (RvS 21 oktober 2008, nr. 187.209), zodat niet blijkt dat verweerder een verkeerde invulling heeft gegeven aan het begrip *“nieuwe gegevens”* in de zin van artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient voorts te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van een beslissing kon beschikken. Het bestuur kon op het moment van de totstandkoming van de bestreden beslissing geen rekening houden met het document dat verzoeker ter terechtzitting neerlegt. Dit stuk kan derhalve niet dienstig worden aangevoerd (RvS 1 september 1999, nr. 81.172, RvS 19 november 2002, nr. 112.681).

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding bij de toepassing van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.2. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoeker ook niet gevolgd worden waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel geschonden werd (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoeker ook geschonden acht – legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan vastgesteld worden.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien februari tweeduizend dertien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK